

Румена Бужаровска
МОЈОТ МАЖ

Културна установа Блесок

ЕДИЦИЈА УРБАН ФЛУИД

2014

Copyright © Културна установа Блесок и Румена Бужаровска, 2014.

Ниеден дел од оваа публикација не смее да биде репродуциран на кој било начин без претходна писмена согласност на издавачот.

Книгата е објавена со поддршка на
Министерството за култура на Република Македонија

CIP – Каталогизација во публикација

Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“, Скопје

821.163.3-32

БУЖАРОВСКА, Румена

Мојот маж : [раскази] / Румена Бужаровска ; – Скопје : Блесок, 2014. – 192 стр. ; 17 см. (едиција Урбан флуид; кн. 19)

– Белешка за авторката: стр. 185

ISBN 978-9989-59-621-6

COBISS.MK-ID 97135114

Румена Бужаровска

МОЈОТ МАЖ

Културна установа БЛЕСОК
Скопје, 2014

содржина

Мојот маж, поет	7
Супа	15
Прељубник	27
Гени	49
Нектар	79
Празно гнездо	89
Човек од навика	107
Татко	115
Сабота, пет попладне	127
Лиле	133
Осми март	153
Белешка за авторката	185

Мојот маж, поет

Го запознав Горан на еден поетски фестивал. Косата веќе беше почнала да му побелува – сега му е веќе сосема бела, и мислам дека се надева дека тоа е дел од неговиот „нов сексапил“, како што ми рече еднаш. Демек, се шегуваше, ама мислам дека сепак верува дека е во право. Сакав да го прашам дали и проретчената коса и скалпот со боја и сјај на стопен па стврднат восок исто така му се дел од „новиот сексапил“, ама се воздржав – не прифаќа никаква критика. Веднаш се лути, а кога се лути, почнува да навредува – и така со денови сè додека не направиш нешто понизно за да престане да биде неподнослив, како на пример „случајно“ да изрецитираш некој негов стих.

Пред скоро време ми беше многу лут затоа што не сакав да ги прочитам песните што ги имаше напишано претходната ноќ.

„Немам сега време, ај утре“, му реков.

„Немаш време за три песни, а?“, осетив бес во неговиот глас и се пишманив што го одбив. Но веќе беше доцна. Што и да кажев ќе беше погрешно. Па затоа само молчев.

„Ајде, шетај, бубајси“, ми рече и ми ја тресна вратата.

„Бубај“ ми вели секогаш кога спремам часови за следниот ден. Демек, ако навистина сум знаела историја, не сум требала да спремам часови. „Ако знаеш – знаеш“, ми рече еднаш и безобразно ме погледна в очи.

А неговите песни навистина не сакам да ги читам, а уште помалку да ги слушам – некогаш ме изложува и на тоа страдање. Кога бевме уште вљубени и немавме деца, ќе водевме љубов и потоа ќе ми шепкаше стихови на уво додека лежевме задишани и испотени. Секогаш стиховите беа за некакви цветови, за орхидеи – затоа што го „потсетуваат на пички“ – за некакви јужни ветрови, мориња, а спомнуваше и некои егзотични зачини и материјали, како цимет и кадифе. Нешто во стилот на тоа дека имам вкус на цимет и кожата ми е како кадифе, на пример, дека косата ми мириса на море – што знам дека не е точно, зашто мајка ми еднаш ми призна дека косата ми смрди. Нејсе, во таквите моменти неговите зборови ужасно ме возбудуваа. Повторно пламнував и сакав одново да водам со него љубов, иако тој често не можеше веднаш, па морав да си ги повторувам сликите и зборовите што ми ги кажуваше за пак да се возбуда.

Сега веќе тоа не го прави, фала му на господа. Од неговата поезија веќе толку ми се има згрозено што не сакам ни стих да прочитам, а камо ли да го слушнам како го рецитира. За жал, последново морам да го правам, сакала или нејќела бидејќи, како што веќе кажав, Горан многу се лути и не можам ниту себеси ниту децата да не изложувам на нашиот конфликт. Откако

престанавме толку да водиме љубов, почна на глас да ми ги чита наместо да ми дава мене сама да си ги прочитам. Кога го гледав така застанат среде дневната соба, под силната светлина на лустерот што му го истакнуваше бабурестиот нос и нечистиот тен на лицето, полека почнав да сфаќам дека неговата поезија всушност и не е баш добра. Често таа не се однесува на ништо друго освен на тоа како тој пишува поезија. Мислам дека тоа сериозно го возбудува. Дури и сексуално.

Еве пример:

*Носи ѿаа мириси
како есен
расѿворени
како кайки дожд во очи
зборовиѿе
ја ѿраваѿ моја
ѿеснава*

Може ова не е и најдобриот пример, но само тој го знам напамет, затоа што последните стихови „зборовите ја прават моја песнава“ некогаш ги рецитирам „случајно“ за веќе да не ми се лути. Демек, си ги потпевнувам – тоа посебно му ласка, оти отсекогаш сакал

некој музичар да ги срочи во мелодија неговите стихови. Тој не сфаќа дека тоа е невозможно. Во неговите песни нема ритам, а често нема ни смисла. Тоа се сè некои празни фрази нафрлени овде-онде во различни стихови, па неукитот да си мисли дека тоа е којзнае што, кога ќе види некој егзотичен збор како цимет или кадифе. Како јас кога бев млада и глупава и паѓав на такви трикови.

Боже, колку сум била глупава, тоа е просто неверојатно. Едноставно не можам да си простам за тоа. Сакав да кажам за тоа како се запознавме. Реков веќе дека тоа беше на еден поетски фестивал. Јас бев таму во својство на преведувач, бидејќи пред да почнам да се занимавам со предавање историја преведував за да заработам по нешто. Во салонот од големиот хотел каде што беа сместени сите поети и преведувачи една вечер се собравме и пеевме песни. Сега знам дека сите тие поетчиња се правеа важни – демек, не само што знаат да пишуваат поезија, не само што се такви чувствителни души – но тие се разбираат и во традиционалната музика, и згора на тоа се музикални, умеат и да пеат. Тогаш се појави и нашиот Горан. Во стилот на вечерта, беше облечен во една бела кошула извезена со традиционални мотиви. Морам да признаам дека многу добро му стоеше. Горан сепак беше многу згоден. Ако размислам подобро, главно поради тоа се вљубив во него. Имаше едни гради, како добро извајана скулптура – едни раменици и едни раце, силни, влакнести... да не сакаш да те пушти

од нив, да сакаш постојано да те граба и да те носи некаде. Нејсе, Горан не седеше како другите, туку стоеше од страна, потпрен на еден сид, набљудувајќи со накривена глава. Одеднаш начека момент кога сите се стишија, се исправи и почна да пее една народна песна – сигурна сум дека беше „Море сокол пие“, оти сега знам дека друга не знае. Така театрално викаше со очите затворени и главата зафрлена наназад, така му се мрдеше горе-долу јаболкцето во грлото, што ми личеше како некој петел што кукурига. Ми беше смешен, но истовремено му ги гледав рацете и градите и само си замислував како ме грабнува. Кога престана да кукурига, доби аплауз и ме погледна. Очите му беа малку солзливи, веројатно поради напорот од кукуригањето. Мене тогаш ми се сторија полни со тага. Веднаш ми дојде да го утешам. Вечерта го утешив во неговата соба, и така почна целата работа.

Не престана да оди по поетски фестивали – оди во секој момент кога му дозволува работата, која, патем, лошо ја работи. Можам да замислам што прави на тие поетски фестивали. Прво, носи пола куфер од неговите тенки книжулиња поезија со лоши, пластични корици. Повеќето од нив ги преведе на англиски и на неколку балкански јазици за да може странците полесно да ги разберат неговите празни блаботења. Јас не зборувам јазик што го интересира така што досега не ме терал да преведувам, за некое чудо – а мисли и дека не ме бива за поезија, дека не ја разбираам, затоа што очигледно во последно време не покажувам